

denne Sags Afgjørelse, og at man ikke i den befinder sig paa et Standpunkt, hvor Sagen kan siges at være reen, og hvor Enhver kan domme blot efter sin personlige Overbeviisning, men paa et Standpunkt, hvor man skal fælde sin Dom i Sagen, som den foreligger, og hvor man skal danne sig sin Mening ved at undergive forskellige Actstykker og historiske Kjendsgjerninger den nøieste Prøvelse. Jeg vil meget gjerne indrømme, at i det Dieblif, her var Spørgsmaal om, nu for første Gang at bringe et Offer fra Statskassens Side, for at fremme Selveiendom, saa kunde der være Meget gjort ved at bringe dette Offer for enkelte af Statens Godser og lade det berøe dermed. Men Spørgsmaalet er jo ikke derom; Spørgsmaalet er ikke her om at give et nyttigt Exempel, Spørgsmaalet er her blot, om Staten ikke, ifølge Fortidens Begivenheder, er ligefrem forpligtet til at gaae frem i den Retning, som her handles om, og om Statskassen ikke, naar den eengang har paadraget sig denne Forpligtelse, tillige er nødsaget til at gaae videre, end den kunde finde nødvendigt, naar det blot gjaldt om at statuere et Exempel. Som Sagen nemlig nu foreligger, — efter det Standpunkt, hvorpaa den nu er kommen — saa er her Spørgsmaal om, om Staten, naar den vil gjøre den Billighedshandling imod Kronens Bønder, som idetmindste for endeel af Kronens Gods ikke længere er omtvistet, saa er berettiget til at gjøre Forskjel mellem de ældre Krongodfers Bønder og de yngre Krongodfers, og om navnlig Staten er berettiget til at gjøre denne Forskjel med Hensyn til de væsentligste af disse Godser, nemlig Frederiksgave og Flensstofte, efterat disse, om end i en senere Tid erhvervede paa Grund af Statens dert indestaende Pantefordring, ere ved udtryffeligt kongelig Resolution ophøiede til Domainier, — ophøiede ligesaa fuldt til Domainier, som i sin Tid Frederiksværk, som man nu saa ubetinget vil regne til de gamle Krongodser, skjøndt det ligesaa lidt som Frederiksgave kan siges at være et gammelt Krongods. Hvad nu det foreliggende Forslag af det ærede Udvalgs Fleertal angaaer, som det er filliet idag, efterat det principale er taget tilbage, da maa jeg visseelig indrømme, at det ved

første Diekast idetmindste i en væsentlig Grad afviger fra Forslaget, som det oprindelig var; men paa den anden Side forekommer det mig, at i Realiteten er Forskjellen ikke saa meget stor. Forskjellen er egentligt kun den, at efter det oprindelige Forslag var det udtryffeligt udtalt, at Statens yngre Krongods skulde betragtes lige med privat Gods, og blev der saa gjentaget til Overflødighed, at det skulde have sit Forblivende ved Resolutionen af 1ste Juli 1846, medens det i det nu foreliggende Ændringsforslag nævnes, at det skal betragtes som privat Gods, og det siges heller ikke udtryffeligt, at Resolutionen af 1ste Juli 1846 derpaa skal anvendes. Men den Tausshed, som i denne Henseende iagttages ved det yngre Krongods' Udeladelse af Loven, er ligesaa betydningsfuld, og har i sine praktiske Følger ganske den samme Virkning; thi Resolutionen af 1ste Juli 1846 vil jo ligefrem, naar Loven maatte emanere, som den her er foreslaaet af Udvalgets Fleertal, blive anvendelig paa alt Krongodset i Byen og i Jylland. Derimod erkjender jeg villigt, at de Uttringer, som idag ere fremsorte af den ærede Ordfører, og som ligeledes af en anden æret Taler, der desler Anskuelse med ham, ere brugte, stille vel noget Mere og Bedre i Udsigt for dette Statens yngre Krongods, end den ligefremme Lovfortolkning kan føre til; men jeg maa dog bemærke, at der er intet Saadant udtryffeligt udtalt; det er ikke udtalt i selve Loven, der vil Ingen i selve Loven kunne søge en Opfordring eller en Udsigt til, at det senere kunde naaes at sætte igjennem, at det yngre Krongods skulde blive behandlet efter ligesaa gunstige eller næsten ligesaa gunstige Regler, som det ældre Krongods; der er ikke sagt — hvad der jo ellers, forekommer det mig, med Held kunde være sagt —, at, hvorvidt disse Regler for det ældre Krongods skulde kunne gives Anvendelse paa det yngre Krongods, forbeholdes en nærmere Lovbestemmelse. I saa Fald laa der nemlig allerede i selve Loven en Stadfæstelse af de Udtalelser, hvorved Lovens Redaction er bleven motiveret her idag. Det foreligger imidlertid ikke; hvorvidt det maatte være det ærede Udvalgs Fleertals Anskuelse, skal jeg lade staae hen; det kan jeg